

zovati dle §§ů 152 až 157 tr. zák., byl-li prokázán nepřátelský úmysl, kdežto byla-li zjištěna pouze nedbalost, sluší použití předpisu řu 335 tr. zák. (srovnej rozhodnutí býv. Nejvyššího soudního dvoru ze dne 20. října 1911, Kr V 444/11). Na tom nemůže ničeho změnit ani ta okolnost, že zákon v řSech 415, 418 a 421 tr. zák. činí zmínku o těžkém a velmi těžkém zlém nakládání, jako o okolnosti trestnost zvyšující. Jest tu jednak uvážiti, že hranice, jež vytyčuje zákon mezi lehkým a těžkým zraněním (od viditelných známek a patrných následků až po nezpůsoblost k povolání a přerušeni zdraví, trvajícimu 19 dnů), jest posunuta dostí daleko, takže rozdily lehkého zranění jsou zřejmě patrný, jednak srovnati jest tato ustanovení s řem 412 tr. zák., kde rovněž zákon při výměře trestu za lehké poškozeni na těle přihlíží k povaze zranění, hledíc k jeho tíži. Dalším důvodem, proč z řu 413 tr. zák. vyloučiti jest případy těžkého uškození na těle, jest úvaha, že při opačném stanovisku zákon by trestal mírněji ty, kdož porušili zlým nakládáním se svými dětmi, ať vlastními ať přijatými, daleko více svou povinnost, než ty, kdož, nemajíce zvláštních povinností vůči cizím osobám, těmto při zlém nakládání s nimi těžce uškodili na těle. Jest tudíž v činech obžalované jak subjektivní, tak i objektivní skutková podstata přestupku řu 335 tr. zák. a právem byla obžalovaná tímto přestupkem uznána vinnou.

Čís. 1448.

Zavinění lékárníka, jenž vydal lék, ač recept nebyl řádně předepsán.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1924, Kr II 115/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovaci zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 30. prosince 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života dle řu 335 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost se dovolává číselně důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) řu 281 tr. ř. Dle čís. 5 řu 281 tr. ř. vytýká, že rozsudek jest nejasný, neúplný a že si odporuje, a shledává tyto vady v tom, že prý prvý soud v důvodech nesprávně cituje zákony, zejména zákon z 21. dubna 1876, čís. 60 ř. zák. Tím však neprovádí stížnost žádného z uvedených formálních zmatků, nýbrž věcnou námitku, že byl nesprávně vyložen zákon, v tomto případě min. nařízení z 21. dubna 1876, čís. 60 ř. zák. a min. nař. z 28. ledna 1908, čís. 21 ř. zák., rozhodné pro posouzení trestného zavinění obžalovaného. Zmateční stížnost namítá totiž po věcné stránce, že dle nařízení z roku 1876, čís. 60 ř. zák. nemá lékárník povinnosti, zkoumati, zda předepsal lékař léčivo, uvedené ve farmakopei, k účelům technickým či léčebným, a že tudíž k provedení (dispensování) lékařských receptů, znějících na léčiva, uvedená ve farmakopei a obsahující v sobě jed, nemusí mítí povolení politického

úřadu; z toho dovozuje, že nelze shledávati trestné zavinění obžalovaného v tom, že expedoval arsenik na lékařský recept bez svolení politického úřadu. Avšak stížnost přehlíží, že rozsudek neshledává vinu stěžovatelovu ani v tom, že nezkoumal, k jakému účelu má býti jedu použito, ani v tom, že jej prodal bez svolení politického úřadu, nýbrž jediné a výhradně v tom, že vydal jed na recept, který nebyl řádně předepsán, ačkoliv jako lékárník musel věděti, že dle platných předpisů, totiž nař. z 28. ledna 1908, čís. 21 ř. zák. tak nesmí učiniti. O nařízení z 21. dubna 1876, čís. 60 ř. zák., upravujícím obchod jedy a léčivy, která mají v sobě jed, zmiňuje se soud patrně jen vzhledem k obhajobě obžalovaného, že měl za to, že L-ová potřebuje arsenik na posypávání, tedy k technickému účelu, a dovozuje z obsahu nařízení zcela případně (vzhledem k tomu, že citované nařízení platí jako všeobecný předpis o obchodu jedy a jedovými léčivy také pro lékárníky), že stěžovatel dle svého povolání musel věděti, že, kdyby šlo o arsenik k technickým účelům, by jej nesměl prodati bez svolení politického úřadu, nehledě k tomu, že mu muselo býti také známo, že lékař není vůbec oprávněn k takovému účelu jed předepisovati. Poněvadž tedy soud neodvozuje trestného zavinění stěžovatelova z porušení nařízení z roku 1876/60 — odvolává se naň jen mimochodem a vždy v souhlasu s posudkem znalců, netřeba se dále zabývati námitkami, které v tomto směru činí stěžovatel rozsudku. Avšak stížnost popírá také, že se obžalovaný provinil proti nařízení z 28. ledna 1908, čís. 21 ř. zák. Připouští sice, že recept Dra B-a nebyl řádně sepsán a že ho neměl dispensovati, nýbrž že se měl dohodnouti s lékařem, má však za to, že by tato dohoda ničeho na věci nezměnila, poněvadž Dr B. prohlásil jako obžalovaný, že by byl v takovém případě recept formálně doplnil, aby mohl býti bez závady proveden. Z toho dovozuje, že výhradnou vinu na smrti L-é nese lékař, který nepřipustnou dávku jedu předepsal, kdežto obžalovaný jako lékárník se dopustil pouze přestupku dle §u 27 nařízení z 1908/21. Zde však přehlíží zmatečnou stížnost, že přestoupení citovaného nařízení se tresce jako přestupek dle §u 27 jen tenkrát, nevztahuje-li se naň obecný zákon trestní. Obžalovaný se však dopustil trestného zavinění tím, že proti výslovnému zákazu § 3 cit. nař. dispensoval recept, který nebyl řádně předepsán, a který měl odmítnouti, poněvadž v něm lékař velmi značně překročil maximální dávku arsenu, 20 miligramů, předepsav 20 gramů, aniž by byl vyznačil váhu netoliko číslicemi, nýbrž i slovy a připojil vykřičník (jak nařizuje § 4) a poněvadž recept obsahuje doložku »díc rady«, dle §u 9 nepřipustnou. Poněvadž stěžovatel svým jednáním porušil platný předpis, vydaný v zájmu bezpečnosti života a jeho jednáním, o němž jako lékárník mohl předvídati, že může přivoditi nebezpečnoství pro život i zdraví lidí, přivodil smrt Terezie L-é, jsou zde všechny náležitosti skutkové podstaty přečinu dle §u 335 tr. zák. Okolnost (v rozsudku ostatně nezjištěná), že by byl lékař po případném dotazu obžalovaného recept formálně doplnil, by vyhovoval zákonným předpisům, nemůže obžalovaného omluviti, poněvadž se nepostaral o to, by vady receptu byly odstraněny, a vydal jed bezprávně, nemaje řádného předpisu. Rovněž tak nemůže ho vyvinuti spoluzavinění

lékařovo, poněvadž jednání obou — lékaře i obžalovaného lékárníka — bylo příčinné pro nastalý výsledek.

Čís. 1449.

Shromažďovací zákon ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák.

V tom, že účastníci řádně povolené schůze neuposlechli výzvy vládního komisaře, by opustili sál, možno spatřovati pouze přestupek §§ů 14 a 15 shrom. zák., nikoliv přečin Šu 283 tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1924, Kr II 384/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 28. května 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečiny dle §§ů 279 a 283 tr. zák., zrušil napadený rozsudek, pokud jde o přečin Šu 279 tr. zák. a dle Šu 290 tr. ř. též, pokud jde o přečin dle Šu 283 tr. zák. a uznal obžalovaného vinným přestupkem dle §§ů 14 a 19 shromažďovacího zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák., jehož se dopustil tím, že neuposlechl dne 9. února 1923 v H-ině sále ve F-ově výzvy vládního zástupce Dra Ch-a, řízené po ukončení veřejného shromáždění německonacionální strany na veškeré účastníky shromáždění toho, zejména i na obžalovaného, by sál opustili, a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, prozkoumaj následkem podané zmateční stížnosti obsah rozsudku v celém jeho obsahu, dospěl ku přesvědčení, že nalézací soud, pokud jde o přečin Šu 283 tr. zák., užil nesprávně trestního zákona v neprospěch obžalovaného. Jak rozsudek na podkladu trestního oznámení a zprávy vládního zástupce okresního komisaře Dra Antonína Ch-a zjišťuje, konala se dne 9. února 1923 v H-ině sále ve F-ově veřejná schůze německonacionální strany, k níž vyslán byl okresní politickou správou jako vládní zástupce okresní komisař Dr. Antonín Ch. Po skončení schůze žádal předseda schůze přítomné účastníky, by přispěli na výlohy za pronájem sálu, osvětlení a otop, při čemž podotkl, že případný přebytek upotřeben bude pro Němce v Poruří. Vládní komisař Dr. Ch. zakázal sbírku a vyzval přítomné, by se tiše vzdálili. Výzvy té poslechnuto nebylo a zejména neposlechl výzvy i obžalovaný. V tomto jednání obžalovaného shledal nalézací soud skutkovou povahu přečinu dle Šu 283 tr. zák., čímž však zákonného ustanovení toho nebylo užito správně. Přečin dle Šu 283 tr. zák. vyžaduje, by šlo o »shluk lidí«, který stal se z jiné příčiny, než té, jímž se stává sročení zločinem. V tomto případě však takového shluknutí lidí nebylo. Jednalo se o schůzi řádně povolenou a nikoli o shluk teprve po skončení schůze. Účastníci schůze ještě sň neopustili. Neuposlechli-li účastníci veřejné schůze, zejména i obžalovaný, výzvy vládního komi-